

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ό χρόνος είναι
Κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

Χίλις όκτακόσα κι’ έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τά συνειθημένα

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο ‘Ρουμής τής εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
κι’ όταν έγω ήμισυάει — κι’ όποτε μου κατέβαινε,
Συνδρομητής θά ήγουμε — γιατί λεπτά δέν ήγομαι,
και στών ‘Αθηνών τής πόλιν — και τις τίν’ άλλοδασην,
και εις τήν ‘Ελλάδα όλην — δίγως νάκι κι’ ίετροσην,
Συνδρομή για κάθε χρόνο — πράγα δώδεκα και μόνο.

για τά ένα όμοια μέρη — δεκαπέντε και’ στό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο έν κρατής — έγινε συνδρομητής,
κι’ όποιος τόν παρά δέν δίδει — θά τόν φά μάφο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ’ εύθείας προς έμέ,
Για τή σέρα και τή μαρά — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Μηνός Μαρτίου τριακοστή,
πίν κι’ οι πατέρες οι σεβαστοί.

Ποϋντος τρακόσα τριάντα έξη,
μέ τούς Βουλγάρους κατι θά τρέψη.

‘Ο Κζύνσκης ό πολυς, κι’ ό μάγος Φασουλής.

Φ.-Σε βεβαιώ, ύπνωτιστά, τόν κόπον σου πώς χάνεις...
έγω δέν ύπνωτίζομαι με όσα κι’ άν μου κάνης.
Λόγω τιμής δέν ειμπορείς με όλα σου τά δώρα
να με ύπνωτίζης πιο πολύ άφ’ όσον ειμαι τώρα.
‘Εγώ, άν φαινώμα’ έξυπτος, άλλ’ ειμαι ύπνωδάτης,
και μη με τάς μαγείας σου τόν ύπνον μου ταράττης.
‘Αλλά κι’ οι πατριώται μου οι Μαραθωνομάχοι,
όπου συχνά προσβάλλονται από βαρύ συνάχι,
κι’ αυτοί άκόμη, Κζύνσκη μου, κοιμούνται σαν κι’ έμένα,
κι’ άς φαινονται πως περπατούν με μάτια γουρλωμένα.
‘Ο, τι κι’ άν βλέπης στών Ρωμηών τήν κλασικήν πα-
τριδα

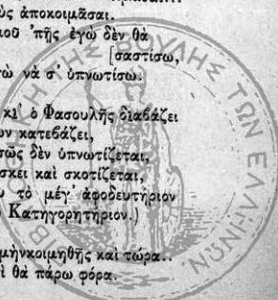
έν ένας ύπνος μοναχά με μάτια σαν γαρίδα,
κι’ έχει από τ’ Ανάκτορα τής ίεσημιένης χάρας
μάγους έμού του Φασουλή, ανθρώπου τής δεκάρας,
όλοι κοιμούνται, Δόκτωρ μου, έν έρηγήορσει πλήρη
κι’ εις εκστασι ενρίσκονται θρησκομανούς Φακίρη,
και τότε μόνον έξυπνούν έκ του ληθάργου τούτου
όταν γίνουσι μέτοχοι του δημόσιου πλούτου
κι’ τρέχουσι στών Καλογερών με πάρον τόν λουφέ...
Μ’ όλα αυτά παρατηρείς, ύπνωτιστά σοφέ,
πως δέν περνά ύπνωτισμός εις τούς ύπνωτισμένους
και όλους τούς άγώνιας σου τούς θεωρώ χαμένους,

άν θέλης δε τόν Φασουλήν ν’ άκούσης για καλό σου,
άμέσως φύγε άπ’ έδώ, πριν βρης τόν διάβολό σου
από τόν λίμο τόν γιατρό, τόν και ‘Αποστολήδη,
που κόβει ράβ’ ή γλώσσα του και τρέχει σαν ψαλλίδι,
και σούφαλε τόν άμπακο με γέλοια και με χάγανα,
και σύ τόν έφοβήσεις με όλα τά σωστά σου
πως θά του κόψης τάχατε τά πράσσα και τά λάγανα
και τόνομά του έβαλεις εις τά προγράμματά σου.
Πήγαινε, Δόκτωρ, στό καλό, κι’ έδώ δέν εκτιμίζεται...
έδώ μόνάχα να μάζ’ όγης εύθως αποκοιμησαι.
Μ’ όσα κι’ άν κάμης κι’ άν μου ‘πής έγω δέν θα
στατισώ,

κι’ άν θέλης όλα κάθισε κι’ έγω να σ’ ύπνωτισώ.

(‘Ο Δόκτωρ Κζύνσκης κάθεται κι’ ο Φασουλής διαβάζει
και όλα τά τελώνια τών μάγων κατεβάζει,
άλλά ο Κζύνσκης με αυτά ποώς δέν ύπνωτίζεται,
θυμώνει δε ο Φασουλής και χάσκει και σκοτιζεται,
και τρέχει προς του οικου του τό μέν’ άφορευτηριον
κι’ άρπάζει ως φρενολήπτος τό Κατηγορητηριον.)

Φ. ‘Αν ειμπορήσης, Δόκτωρ μου, μήνκοιμηθής και τώρα...
καλά ταυτιά σου τέντωσε γιατί θα παρω φόρα.

(Τὸ Κατηγορητήριον διαβάζει ἐν σπουδῇ, μὲ μέλις εἰς τὴν ἀμαξαν τοῦ Καζιτωρῆ φθάνει ὁ Δόκτωρ ὑπνωτίζεται ὡσάν μωρὸ παιδί και κίπτει 'στὰ θελήματα τοῦ πρώτου μεγελιβάνη.)

Φ. - 'Α! Δόκτωρ, δὲν εἰμφορέσεις ἂν ἐβέξῃς και εἰς τοῦτο... τὸ Κατηγορητήριον κοιμῆσαι 'στὸ μενούτο.

Μὰ τώρα ποῦ σ' ἐκοίμισαι και εἶ, τι θέλω κάνεις, σὲ διατάσσω παρευθὲς νὰ γίνῃς Δεληγιάνηης.

ΚΖ. - Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔγινα...

Φ. -

Τί βλέπεις;

ΚΖ.

Τὸ Κορδόνι

μου φαίνεται πῶς κατ' αὐτὰς σπουδαῖως τὰ κορδόνει, κί' ἀδυνατῶ ἐξήγησιν νὰ εἶρω εἰς τὸν γρίφον

πῶς τῶν ἐπτά και εἰκοσὶ δὲν ἔλαθον τὴν ψῆφον ἰπτόταν ἐψηφίζετο κρυφά 'στὸ Βουλευτήριον τοῦ γαύρου Καλαβρυτινοῦ τοῦ Κατηγορητήριου.

Φ. - Μὰ δὲν μου λὲς πῶς τόκαμαν αὐτὸ τὸ καμπαέτι;

ΚΖ. - Ἐγὼ τοὺς Κορδονάτους μου τοὺς χέρτασα

[προσφέρει,

κί' ἔλαις τῆς γουστερίτσαις μου και ἔλα τὰ κανάρια τὰ ἔθρεφα ὡς ἔπρεπε και τὰκαμα μανάρια, και ἀπορω πῶς τόπαθαν οἱ πρώτοι τῶν πιστῶν μου,

τὰ σπλάγγα ἐκ τῶν σπλάγγων μου κί' ἐστὰ ἐκ τῶν [ἐστῶν μου,

και μοναχὸν μὲ ἄφησαν 'στὴν κρίσιμον στιγμῆν,

ποῦ θὰ ἐσήκωνα κί' ἐγὼ βαρεῖται τὴν πυγμῆν.

Θεὸ μου, πῶς τὴν ἔπαθα, κί' ἡ νίκη πῶς ἐγάθη!...

ποῦ εἶναι οἱ Παλασκῆδες, οἱ Τάκηδες κί' Ἀγάθοι;

ἔτσι λοιπὸν θὰ ξεγασθοῦν ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα,

τοῦ Καζιτωρῆ ἢ ἀμαξῆς, τὰ πεταμένα χρήματα,

παράνομοι προπληρωμαὶ, τὰ δειπνα και οἱ πότοι,

τὸ ἄγρου γιὰ τὰλογα, τὰ σπῆρτια τοῦ Κομπότη,

τοῦ πλοῦτου διασπάθισις ἐγκληματικωτάτη,

ὁ Κολοουκάς, ὁ Καμπᾶς, τῶν παπουτσιῶν οἱ πάτοι,

κί' αὐτὸς ὁ Λεμπεσόπουλος μετὰ τοῦ Παπαρωῆ,

και τόσα κακούργηματα μεγάλα και φρικωδέη;

Ἔτσι λοιπὸν θὰ ξεγασθῆ τὸ Κατηγορητήριον,

τὸ μόνον μου κατόρθωμα τὸ μέγα και σωτήριο,

ποῦ μέν' ἀπὸ βλαχάκαταισι ἐβέγγη και τουζαούκια

και στὸν Τρικούπην ἔστηνε κρημάταις και παλούκια;

Ἔτσι λοιπὸν θ' ἀφήσωμεν ἐλευθέρου τὸ τέρας

κί' δὲν θὰ τὸ περισώσωμεν ἐν στόματι μαχαίρας;

'Α! ἔχι, ἔχι!... γρήγορα, βλαστὲ τῶν Καλαβρύτων,

νὰ κάμῃς κί' ἄλλο δεῦτερον, νὰ κάμῃς κί' ἄλλο τρίτον.

Ἰδοὺ τον!... φθάνει, ἔρχεται μετὰ βοῆς μεγάλης,

κατηγορίας φοβεράς βασιτάων ὑπὸ μάλης...

φορεῖ τὴν ρεοιγκέτα του, κορδόνει τὴν κοιλιά του,

και ἀπὸ λαδί μπόλιο γυαλίζου τὰ μαλλιά του.

Βρυχάται κί' ἐλοφύρεται μετ' ἰρίχας ὀρθωμένας...

αἶμα διψᾷ ὡς δῆμιος και κεφαλὰς κοιμένας.

Μακράν μου, εἰκοσὶ ἐπτά, τοῦ κόμματος πληγαί,

μακράν και σὺ, Ζυγομαλᾶ, και σὺ, Λεβιθὴ Βρούτε,

κί' ἂν ἔλοι σας ἀρήσετε 'στὰ κρύα τὸν Γεγέ,

ἄλλ' ἔμως και μονάγος του ὁ Θεοδώρης ἀνδρῶνται, και μόνος μετ' ὁν Κάτωνα τὸν Καλαβρυτινὸν στιβάδας θὰ ὑψώσωμεν μετ' Κατηγορητήρια, τὸ αἶμα νὰ ροφήσωμεν ἀνθρώπων σκοτεινὸν και ἔλους νὰ σὰς κλείσωμεν εἰς μαθρα δεσμοωτήρια.

Ἄλλ' ἔμως ποῖος πάταγος και γόσπος ἀπεικταῖος! ἀκούω ἐπανάστασιν φρικτὴν τῆς Βουλγαρίας, και παρ' ἐλπίδα περὸς μετ' ἰάνει τεταρτάτος, και τὸν Τρικούπην λησιμονά και τὰς κατηγορίας.

Φ. - Ἄν κάμουν ἐπανάστασιν οἱ Βούλγαροι και πάλιν, σὺ, ποῦ βρυχάσαι ἄγριος και εἰς πολέμους χαιρείς, θ' ἀναμυχθῆς ὡς ἄλλοτε και εἰς τὴν νέαν πάλην,

ἢ Στρατηλάτης ἔσπας πρὶν θὰ γίνῃς Κοφοχέρης;

ΚΖ. - Κί' ἂν φθάσουν 'στὴν Κολοκυθὸν τὰ στήρη τῶν [Βουλγάρων

δὲν θὰ καλέσω ἐν σπουδῇ οὗτ' ἓνα κἂν φανταρῶν,

κί' ἂν μέσαι εἰς τὸ κόκκαλο μου βάλουν τὸ μαχαίρι,

ζητήσουν δὲ κί' οἱ Ἕλληγες νὰ κόψω τὰλλο χέρι,

τὸν Παππαγιαννακόπουλον θὰ φέρω ἄρον ἄρον

κί' ἐν Κατηγορητήριον νὰ κάμῃ τῶν Βουλγάρων.

(Ὁ ΚΖύσσης δαίμονιζεται και ἄνω κάτω τρέχει και τὸν κρατεῖ ὁ Φασουλῆς και κρατημὸ δὲν ἔχει.)

ΚΖ. - Θεὲ μου πῶς τὴν ἔπαθα!... θεὸ μου, τίναί τοῦτα; τὸ Κατηγορητήριον τὸ δέχεται ἡ Βούθα,

και πόλεμοι τριγύρω μου ἀνάπτουν λυσσαλέοι

κί' αἰσθάνομαι 'στὸ σῶμα μου τοῦ περὸς τὸ ρῆγος,

κί' ἐν μέσῳ τῶσαν συμφορῶν κί' ὁ Καραπάνος κλαίει

πῶς τὴν Ναζιαν σμύρῖα δὲν πῆρε ὁ Δαμιγος.

(Ὁ ΚΖύσσης δαίμονιζεται ἀκόμη πῶ πολλὸ και ρίχεται ἀκράτητος κατὰ τοῦ Φασουλῆ.)

ΚΖ. - Ναι, ὁ Τρικούπης εἶσαι σὺ και δὲν θὰ μου [γλυτώσης...

σὺ τῶν κακῶν ὁ αἰτίος και δυστυχίας τόσης.

Φ. - Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα, παρ' ἓνας μεγελιβάνης.

ΚΖ. Ἐλα νὰ πῆ τὸ αἶμα σου ὁ ΚΖύσσης Δεληγιάνηης.

Φ. - Βοὲ ἀντε ξεφορτώσω με...

ΚΖ. -

Θὰ πᾶς εἰς τὴν Εὐρώπην,

ἄλλ' ἡ μεγάλη μου σκιά θ' ἀκολουθῆ κατόπι,

κί' ὅσα κακὰ τὸ στόμα σου γιὰ 'μὲ θὰ ταμπουνίζῃ

τὸ φάντασμα μου παρευθὲς θὰ τὰ ἐκμυθνεῖ.

Φ. - Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Δόκτωρ μου, ἄλλου νὰ ταξειδέψῃς

γιατὶ 'μὲς ποῦ ἐμπλέξες κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃς.

ΚΖ. - Ὡ λυσσα!... ὡ ἐκόδικισις... μ' ἀνάβου τὰ καντύλια,

οἱ οὐρανοὶ τριγύρω μου γυρίζου ἀν σποντύλια,

ἐλύθη τὸ Κορδόνι μου, ἐσγίσθη κί' ἡ παντέρια μου,

και τρέγω εἰς τὴν Κρησιῶν νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου.

(Ὁ ΚΖύσσης τρέχει ἐξάλλος και ἀνάβει και πυρῶνει, νομίζει δὲ πῶς ἔρχονται οἱ Πέρσαι και οἱ Μῆδοι, ἄλλὰ ὁ μάγος Φασουλῆς γερά τὸν μπαγαλῶνει, κί' αὐτὸς ἀμέσως ἐξυπνᾷ ὡς ποῦ νὰ πῆς κρημιούδι.)